

Seni Seviyorum Sevgili Okur

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Aralık 2019

Seni seviyorum ve hep de seveceğim. Sözcüklerin kırağı çaldığı her günü öğünlere ayırmak payıma düşen... elimde değil: seviyorum seni.

Fıtratımda gizem saklı bir o kadar yalnızlığın d/okunuşunda saklıyım artık hangi şiirse çerez niyetine yüreğimden fıskıran bir o kadar doyurucu bir iklimden ibaret benim sezilerim.

Özgürüm, alabildiğine zengin ve mutlu ve mutsuzluğuma da çok şey borçlu hele ki dünümde kayıtlı tüm tabuları günüme de taşırken.

Zemindeki mizansen elbette varlığımın doğasında nükseden arayış aslında aradığım şeyi defalarca bulmuş olmam aramama da engel değil ne de olsa metazori olmayan bir farkındalık benimki ve semiren yüreğime açtığım her yeni kayıt.

Bir başak tanesi olmayı seviyorum tıpkı seni sevdiğim gibi ve başım hep dik her ne kadar doluluğumla eğik gözükssem de asla unutmam kimse hani: benim borçlu olduğum bir dünyam var ve yüreğimden taşan filizler var şiir b/ellediğim kimi zaman hikâyeler ördüğüm ve safsata yüklü dünyada ben tüm gerçekliğimle ve de hayal dünyamla s/alınıyorum hem de hiç olmadığı kadar.

Beni sevmeni dilerdim ve hep de dileyeceğim ve sevmek için sana bahaneler sunuyorum ne de olsa yüreğimin izdivacı mavi göğün kanaviçe desenli bulutlarına serdiğim yorgun ruhumla taşkın yüreğime atıfta bulunduğum her satır arasına rast gelen düş gücümle sevme yetimi eşleştirdiğim.

Azımsama sakın beni.

Asla da büyütme gözünde.

Lakin ben seni illa ki gözümde büyütüyorum ve yazma iksirini son damlasına kadar içiyorum en azından bir saatimi ayırdığım yazma edimi lakin hayallerime ömür yetmezken.

Hayalin hayalini kuruyorum ve kurguluyorum.

Gerçekler batarken biliyorum ki; dikenlerimden mustaribim.

Sevdalı bir iklim nedir, bilir misin?

Ya da kim olduğuma dair bir sorun var?

Azımsanmayacak kadar coşkum ve azımsanmalı da kimliğim sadece yazdıklarımınla var olmayı düşünüyorum ve kendimle uzlaşmak adına illa ki sevmeliyim haricimde kim ya da ne varsa.

Varlığım bir kehanet belki de ama aslı bir rahavet yüklü değil mizacımda: gerçi ara sıra soluyorum gün ışığı gibi ve yapraklarımı yoluyorum nefesim tükenene kadar da koşuyorum.

Satırların aşkın tasası ile yüklü ve ben mecazi bir aşkın en yakın firarisiyim ve sevgime sığınyorum gel gör ki; sevgim taşıyor.

Rahmetin tüten dumanında saklıyım aslında rahmetin ta kendisi iken sevmek ve çevremde ne kadar sevgisiz ve burnu büyük insan varsa biliyorum ki; büyükten büyük Allah var.

İsrarla yaşıyorum belki herkes gibi.

İsrarla yazmıyorum bilakis ifade edemeyeceğim kadar coşkuluyum ve tezahür eden duyguların ılıman ikliminde kimi zaman donup kalıyorum.

Sandım hep sandım. Neyi mi?

Bulduğuma nasıl da emindim elbette içimdeki s/onsuzluğu asla çözümleyemediğim belki de geçici çözümlerde bulduğumu sandığım ve aklı başında addedilebilecek kaç kişi varsa bıyık altından gülüp bana o kadar da emin olmamamı söyledi hatta haykırdı ve ben onlara güldüm çünkü bulmuştum aklımca.

Aşkın tutanaklarında kayıt açmalıyım yeniden ve yeniden ve daha çok sevmeliyim hatta sebepler yaratmalıyım sevmek için varsın devamı da çorap söküşü gibi gelsin.

Sevgimi büyüten coşkumdur ve coşkuma eşlik eden içimdeki yazma aşkı oysa ben yazmazdan evvel de firari bir âşıktım ve aşkla kesişen yüreğim aslında bakir bir ormandı her nasılsa maneviyatla bütünleştiğim lakin bu coşkulu sevdaya yeni yeni vakıf olduğum...

Aklımın haritasında platolar var.

İçimdeki kuş mütemadiyen gagalıyor.

Kimi zaman pençelerimi geçiriyorum elbette kendi yüzüme ve illa ki yüzleşiyorum kendimle.

Öncemde neler saklı oysaki hiçliğime yeni yeni vakıfım.

Bir zamanlar öğretme aşkıyla salındım ve öğretmen kimliği kazanmak için deli gibi çabaladım ne de olsa eğitime ve çocuklarıma yakmıştım ben abayı lakin insanlar bana aba altından soba göstermiş iken ben onlara hep ekmek uzattım ve nimet bile aşağılanırken ben nasıl nasıl aşağılanmazdım ki...

Bir vakitler dolu gibi yağdım.

Yağdırdım sonra.

Nihayetinde yağmalandım.

Nimete olan aşkım ve inancıyla yokluğa kanat açtım ve görünmezliğe bürünüp senelerce firar ettim insanlardan aslında an itibari ile de fazlaca değişen bir şey yok lakin ben bunun hesabını zaten kendime vermişken kimseye hesap vermek zorunda da değilim lakin sevme güdümü ve gücümü sonsuzluğa kurdum ve saflığımla kimi zaman bazense uzaklardan el salladığım o yolculuklara ve yolculara filan da asla hicap duymuyorum çünkü henüz tamamlanmadı benim içsel yolculuğum bu anlamda dış sesleri ya da dünyevi arzuları ben çoktan terk ettim.

Sınırlarımı illa ki zorlamışımdır.

Ve insanlar illa ki ihlal etmişlerdir sınırlarımı.

Gücüm tükense de tamamen.

Günüm de ömrüm de güme gitmiş olsa da...

Gürül gürül akan bir ırmak içimdeki taşkın memba suyu ve sevgi ve de inanç benim zezem suyum ki hasretim ben iyi insanlara ve Allah dostlarına bu yüzden yazmanın bendeki en büyük etkisi kendimi iyi bir insan olmak adına sık sık kamçıladığım ve yazarlığın bende yarattığı o huzuru daim kılmak adına fitratımı kelimelerle süslerken belki de gizemime gizem katarken rotamdan asla taviz vermediğim.

Bir yere varma ihtimalim var mı peki?

Ya da Yaratan bana yeni bir şans vermişken ben, bakalım bu şansı kullanıp kendimle restleştiğim tüm ömrün acısını mı çıkaracağım kendimden ve kimliğimle sürtüşen tüm olumsuzlukları daha ne kadar sırtlanacağım?

Kural dışıyım ve de kuramsız oysaki ben hep hipotezlere inandım bu yüzden psikoloji ile içli dışlı

olduğum yıllara da çok şey borçluyum bir o kadar başıma gelenin kalmadığı aşikâr iken aklımı da bilgi ve donanımlı bir insan olmak adına bozmuşken belki de edebiyat psikolojinin bir türevi ve ben hala kurallara sadık kalmak adına yalnızlığımı sonsuzluğun rakımına taşıyorum.

İhbar ediyorum işte sevgimi.

Katıksız gözyaşımla da biteviye suluyorum cihanı ve çamura bulaşmamak adına kendime kazdığım mezarda saklıyım kimine göre gel gör ki; ben kendi cennetimi zaten yarattım üstelik koşulsuz maceradan maceraya koştuğum ve hayal gücümle sınır tanımadığım kadar sevebilme yeteneğimi Tanrıya borçlu iken.

Sessizlik benim kutsalım ve tüm kâinatın sessizliği illa ki taşkınlara sebebiyet veren hali hazırda ben de sessizim ve sessizliğimi yazarak ve severek bozuyorum.

Ulvi bir aşk.

Bazen umarsız.

İnsanlardan yana iken derdim ve her nasılsa insanlar sayesinde kendimle ve Rabbimle yüzleştiğim. Nabzımı alamıyorum bazen ve sadece soluk göğün dokunuşları ile bir ölü olduğumu düşünüyorum aslında ölülerin asla canı yanmazken üstüne üstük ölüler can yakmazken yine de canlılardan medet umuyorum ve sevginin rahmine düşen tohumlarla günümü telaşla yaşanır kılıyorum belki de görünenden mutluyum belki görünmezliğin mukozasında sabır taşıyım ben hele ki o sessizlik yok mu ve ben sadece tutanaklara kazıyorum duygularım ve genele taşan bir umutla sürüyorum sürükleniyorum belki de sürünüyorum lakin inancımınla daha yapmam gerekenler var ve daha çok sevmenin yollarını arıyorum.

Bazen bir selam.

Genelde geri dönüşü olmayan selam ve de üstelik yakınlarım iken en çok canımı yakan yine de nefret duygusunu literatürden kaldırdım belki de en nefret edileceklerle ilişkiyi kesip Allah'a havale etmişken hele ki son birkaç yılın bilançosu hep zulümden kaynaklanan acıların maliyeti ile bana ve aileme patlamışken.

Çıtamı yükselttikçe.

Çamur sıçrarken üstüme.

Ve temizlik imandan gelirken en çok da alnım açık ve ben pervasızlığım ve tüm iyi niyetimle bazı insanları kendime çok yakın hissederken.

Maliyeti geçmişin ve işte yazmamdaki temel gaye ve kuram aslında sazlıklarda boy veren bir uzuv işte rahmetin uzamında ben gölgelerden uzak aydınlığı dahi karanlıkta keşfederken bu yüzden iyiliğin ve güzel insanların kıymetini bilmekle kendimle uzlaşmak arasında bir korelasyon kurduğum ve son nefesimi verene kadar da kuracağım...